

РЕШЕНИЕ

№ 7307

гр. София, 16.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 22.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **3082** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на П. А. И. от [населено място] срещу мълчалив отказ на Началника на отдел „Български документи за самоличност“ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да издаде документ за самоличност – лична карта по заявление вх. №100858 / 17.12.2019 г., последван от обективиран в писмо с рег. № 513000-13485 / 16.02.2020 г. на същия административен орган изричен такъв.

Жалбоподателят, чрез адв. Д. излага доводи за незаконосъобразност на обжалвания отказ. Сочи се, че жалбоподателят е пълнолетен български гражданин и като такъв има право да получи български документ за самоличност, съгласно чл. 4 от Закона за българските лични документи (ЗБДЛ). Иска се от съда да постанови решение, с което да се отмени отказа и да бъде задължен административния орган да удовлетвори искането по заявлението. В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателя претендира присъждане и на разноски по делото, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Началникът на отдел „Български документи за самоличност“ при Столична дирекция на вътрешните работи – редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. Г., оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид

доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, в тяхната съвкупност, въз основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА страна следното:

На 17.12.2019г. в отдел „БДС“ - СДВР, на П. А. И. е предоставено автоматично попълнено заявление за издаване на лична карта, с посочен постоянен адрес: [населено място], общ. Столична. З. е извършил проверка, като е отбелязал „невярно“ на автоматично попълнения в заявлението постоянен адрес и попълнил следния адрес: Столична община, [населено място], район „В.“, [улица]. З. е платил дължимата държавна такса, приложил относими към адресната му регистрация документи, положил е подпис пред служител и е фотографирани.

При подаването му на същата дата служителят на СДВР е дал инструкции в тридневен срок, заявителят да представи Удостоверение за постоянен адрес, издадено от район „В.“ - СО, за което заявителят се е подписал, че е уведомен на гърба на заявлението.

Заявлението е регистрирано с вх. №100858 / 17.12.2019 г. в регистрационен дневник. Входящият номер е отбелязан в заявлението и е въведен в Националния автоматизиран информационен фонд „Национален регистър на българските лични документи“ (НАИФ - НРБЛД). На заявителя е връчен талон за прието заявление, съдържащ входящ номер на заявлението и изрично посочване на датата на получаване на личния документ- 17.01.2020г.

На 20.12.2019г. с вх. № 513000-66548 / 2019г. в СДВР с писмо от името на П. И., подадено чрез пълномощник, с приложено към писмото пълномощно от адв. Д. Д., са депозираны заверени копия на следните документи: Акт за раждане на П. И. № 279 / 29.12.1998 г., в който е отбелязан адрес [населено място], ул. [улица], Личен регистрационен картон на П. И. от ЕСГРАОН, в който също е отбелязан този адрес и Заповед СО19-РД09-1118 / 18.09.2015 г. на кмета на Столична община за заличаване на адреси, като въпросният не е между заличените по тази заповед.

На 21.01.2020г. отново посетил отдел „БДС“ към СДВР, където старши инспектор го уведомява, че е налице отказ за издаване на документ за самоличност-лична карта, който е изпратен с копие до адв. Д..

По делото не са представени доказателства отказът, обективизиран в писмо № 513000-13485 / 16.02.2020г., да е получен от заявителя или адв. Д., в качеството ѝ на представител на П. И..

Жалбата до АССГ е подадена на 07.02.2020 г., чрез началника на отдел „БДС“ при СДВР.

В представените по настоящето дело заверени копия от материали по административна преписка, образувана във връзка с подаденото заявление с вх. № 100858 / 17.12.2019 г. се съдържа писмо с рег. № 513000-13485 / 16.02.2020 г. от началника на отдел „БДС“ към СДВР, обективизиращо изричен отказ за издаване на документ за самоличност, адресиран до адв. Д., в качеството ѝ на представител на П. А. И.. Доказателства дали и кога е получено писмо с рег. №513000-13485 / 16.02.2020 г. от жалбоподателя не са представени.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното

от ПРАВНА СТРАНА:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК. Съгласно цитираната разпоредба мълчаливият отказ може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. Предвид това, че заявлението за издаване на документ за самоличност- лична карта е постъпило в отдел „БДС“ към СДВР на 17.12.2019 г., в съответствие с чл. 31, ал. 4, предл. първо от ЗБДЛ, органът е следвало да се произнесе до 17.01.2020г. г., от която дата започва да тече и едномесечният срок за оспорването му по съдебен ред и като взе предвид, че жалбата срещу мълчаливия отказ е подадена на 07.02.2020 г. – видно от поставеното върху нея отбелязване, т. е., съдът намира жалбата за допустима.

В случая, след формирания мълчалив отказ и подаването на жалбата е налице писмо с рег. № 513000-13485 / 16.02.2020 г. от началника на отдел „БДС“ към СДВР, с което на жалбоподателя е отказано издаване на документ за самоличност, т.е. издаден е и изричен отказ по така подаденото заявление. От представените по делото доказателства се установява, че писмо с рег. № 513000-13485 / 16.02.2020 г. е издадено на 16.02.2020 г., т.е. след изтичане на срока за произнасяне, поради което жалбоподателят е счел, че е налице мълчалив отказ. При това положение и съобразно т.8 ППВС № 4/1976 г. след като е подадена жалба срещу мълчалив отказ, тя следва да се приеме и като жалба срещу последвалия изричен такъв.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Процедурата по издаване на документ за самоличност представлява административна услуга по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на Закона за администрацията, като формата на заявленията/исканията, редът и сроковете за отстраняване на недостатъци в тях, препращането на компетентен орган, сроковете за извършване на административни услуги, както и другите въпроси, свързани с издаването на актове във връзка с административното обслужване се определят в глава пета, раздел I от АПК, с оглед общата препратка на чл. 7 от Наредбата за административното обслужване. Предвид спецификата на настоящият случай относно реда за издаване на документи за самоличност, организацията и технологията на работа по издаване на българските лични документи в структурите на МВР се извършват съгласно разпоредбите на Закона за българските лични документи (ЗБЛД) и Правилника за издаване на българските лични документи (ПИБЛД) (ДВ, бр. 12 от 2010 г.). В §5, ал. 1 от ПИБЛД е посочено, че организацията и технологията на работа по издаване на българските лични документи в структурите на МВР се извършват по ред, определен с инструкция на министъра на вътрешните работи.

Съгласно чл. 23, ал.1 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД), Личната карта на българските граждани е основен идентификационен документ за самоличност, валиден на територията на Република България или на територията на друга държава съгласно международни договори, като предвид чл. 31, ал.1 от ЗБЛД, те се издават и подменят от органите на Министерството на вътрешните работи по постоянния адрес на лицето след представяне на заявление и документи по гражданско състояние, издадени от местната администрация по ред, установен с акт на Министерския съвет.

В случая постоянният адрес на жалбоподателя е в [населено място], видно от сезиращата съда жалба, поради което компетентен да издаде искания документ за

самоличност, съответно отказа да се издаде такъв, е Началник отдел "Български документи за самоличност" към СДВР, доколкото дейността на отдел „БДС“ се ръководи от съответния началник. Компетентността на ответника произтича и от норма на чл. 7, ал. 1, т. 1 ПИБЛД, предвид което обжалваният отказ е издаден от компетентен орган – Началник отдел "Български документи за самоличност" към СДВР, в кръга на неговите правомощия.

Съгласно нормата на чл. 4, ал. 1 от ЗБЛД всеки български гражданин има право на документ за самоличност. В разпоредбата на чл. 29, ал. 1 от ЗБЛД е предвидено, че всеки български гражданин, който живее на територията на страната, е длъжен в срок до 30 дни след навършване на 14-годишна възраст да поиска издаването на лична карта.

В чл. 16 от ЗБЛД е предвидено съдържанието на българските лични документи. Чл. 18, ал. 1, т. 9 от ЗБЛД предвижда, че заявлението за издаване на български документ за самоличност задължително съдържа данни за постоянен адрес. Постоянният адрес е адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението. Всяко лице може да има само един постоянен адрес (чл. 93, ал. 1 и 2 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/). Всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация, е задължено да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес.

В процесния случай издаването на документ за самоличност – лична карта от страна на органите на СДВР е отказано, на основание чл. 6, ал. 3 от Инструкция № Из-417 от 10.03.2010 г. за организацията и технологията на работа в структурите на МВР при издаване на българските лични документи, поради непредставяне на изискан документ в тридневен срок.

От представената по делото справка от Автоматизирана информационна система „БДС“ (л.12 по делото) се установява, че настоящият адрес на жалбоподателя е [населено място], район „В.“ - СО, [улица], като данните за него са актуални към 29.12.1998 г. Като постоянен адрес в същата справка е посочено: [населено място], общ. Столична, обл. С.. Посочено е, също че адресът е невалиден от 11.06.2016г., т.е. към датата на подаване на заявлението за издаване на документ за самоличност в АИС БДС не е наличен постоянен адрес на заявителя.

С писмо изх. № РВЕ18-УГО1-8960-1 от 23.10.2018 г. Кметът на район „В.“ отказва издаването на удостоверение за вписване в регистъра на населението, удостоверение за постоянен адрес на лицето, със съображения, че няма заявен постоянен адрес и не удовлетворява изискванията на чл.19, ал.2, чл.22, ал.1 и чл.24, ал.2 от Наредба № РД-02-20-6 / 24.04.2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистрите на населението. Този отказ е отменен с влязло в сила, доколкото е обжалвано само в частта за разноските, Решение № 3372 / 20.05.2019 г. по а.д. № 12358 / 2018 г. на АССГ.

Въпреки указанията на съда Кметът на район „В.“ отново е отказал извършване на адресна регистрация и издаването на удостоверение за постоянен адрес с Решение изх. № РВЕ18-УГО1-8960/2/22.07.2019 г., този път на основание чл.92, ал.2, т.1-3 от Закона за гражданската регистрация, с мотив, че тази регистрация би била в нарушение на сега действащия ЗГР и не удовлетворява изискванията на чл.92, ал.2 и чл.99б от закона. Отказът също е оспорен и делото е висящо пред АССГ – а.д. № 10260 / 2019 г. Т.е. от П. А. се иска да представи документ за собственост или право на ползване върху жилището, като при подаване на ново, едва след промените в ЗГР с ДВ, бр. 9 от 2011 г., доп., бр. 42 от 2012 г., заявление за адресна регистрация.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 2, т. 3 от Правилника за издаване на български лични документи, предвижда, че когато е налице промяна в гражданското състояние, в случай, че промяната не е отразена в Националната база данни "Население", към заявлението за лична карта при промяна на постоянния адрес се прилага и удостоверителен документ от съответната общинска администрация по постоянен адрес на лицето за извършената промяна в неговия електронен личен регистрационен картон.

За да се приложи горната разпоредба, следва да е налице искане за преиздаване на лична карта и „промяна в гражданското гражданското състояние“ на лицето, която не е отразена в НБД „Население“.

В процесния случай, не е налице нито искане за преиздаване на лична карта, а за първоначално издаване на такава и не е налице никаква промяна в гражданското състояние на лицето.

Към датата на раждане на жалбоподателя 27.12.1998г е била в сила Наредба за гражданското състояние /НГС/, обн. ДВ. бр.75 от 30 септември 1975г., отм. ДВ. бр.41 от 18 май 2004г. Същата установява реда и начина на регистрацията на данните, които определят гражданското състояние на лицата. Според чл. 3 от НГС /отм./ данните за гражданското състояние на лицата се вписват в регистрите за гражданското състояние и в личните регистрационни картони /ЛРК/ на лицата, от които се формират регистрите за населението.

От представените по делото, а и пред административния орган документи е видно следното:

В случая в личния регистрационен картон на жалбоподателя, съставен на 7.01.1999 г. в графата „местожителство“ е вписано С., В., а в графата „местоживеене“ - [населено място], район В., [улица]. Вписването е в съответствие с чл. 81, ал.1 от НГС /отм./, регламентиращ съдържанието на личния регистрационен картон, между които и данни за местоживеене и местожителство. Отбелязванията в личния картон на П. А. И. са съобразени с действащата Наредбата за гражданското състояние (отм.), графите са надлежно попълнени.

Към момента на съставяне на акта за раждане на жалбоподателя № 279 от 29.12.1998 г. и личния му регистрационен картон на 7.01.1999 г. липсва дефиниране на понятието „постоянен адрес“.

Сега действащото законодателство не борави с понятието „местожителство“, каквото е съществувало в чл. 7, ал. 1 от Закона на лицата и семейството в редакцията му към датата на съставяне на акта за раждане и ЛРК до отмяната му в сила от 01.01.2000 г. с § 6 от ПЗР към Закона за гражданската регистрация и в чл. 19, ал. 1 от Наредба за гражданското състояние от 1975 г. до отмяната ѝ на 18.5.2004 г. с ПМС № 90/3.5.2004 г. - в които норми „местожителството“ е определено по един и същ начин като населеното място, където лицето се е установило да живее постоянно или преимуществено и е записано в регистрите на населението на същото населено място. Според действащия Закон за гражданската регистрация /ЗГР/ адресната регистрация на лицето е отразяване на постоянния и настоящия му адрес в регистъра на населението - чл. 91; като постоянен адрес е адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението - чл. 93; а настоящ адрес е адресът, на който лицето живее - чл. 94.

Въпреки липсата на изрично легално приравняване на понятията по отменения и по сегашния ред, то от изложеното се обосновава извода, че „местожителството“ следва

да се определи като съвпадащо с един от елементите на уредената към момента адресна регистрация, а именно - с „постоянния адрес“ на лицето.

Както се посочи, в съставения непосредствено след раждането му ЛРК графите „местожителство“ и „местоживеене“ са надлежно попълнени с изискуемите данни и като се съобрази изложеното по-горе, че „местожителство“ съвпада с „постоянен адрес“, и по арг. от чл.3 от НГС /отм./, във вр. с чл.19 ,ал.2 Наредба № РД-02-20-6 от 24 април 2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението се обосновава извод, че П. И. е вписан в регистъра на населението с адрес „С., В.“, тоест с посочения в ЛРК в графата „местожителство“ адрес. Този адрес понастоящем фигурира и като „постоянен адрес“ в НБДН, видно от служебно извършена от съда справка. Безспорно същият не съдържа [улица], ал.2, изр. първо от НГС /отм/ обаче, малолетните, непълнолетните и поставените под пълно запрещение лица имат за свое местожителство местожителството на законните им представители. Посочи се по-горе, че от ангажирания доказателствен материал се установява, че майката и бащата на жалбоподателя П. Р. И. /К./ и А. Д. И. към датата на раждането му 27.12.1998 г. са с регистрирано местожителство: СО, район В., [улица]. В личния регистрационен картон на жалбоподателя именно този адрес е посочен като адрес на местоживеенето му.

При това положение, местожителството към датата на раждането му, респ. постоянния му адрес понастоящем /при липса на данни да е променен от раждането му до сега/ е именно [населено място], район В., [улица]. Този извод не нарушава забраната регламентирана в чл.63, ал.3 от Наредба № РД-02-20-9 от 21 май 2012 г. за функциониране на единната система за гражданска регистрация, че в документите, издавани въз основа на актовете за гражданско състояние, не може да се вписват данни, които не се съдържат в акта. Това е така, тъй като местожителството на родителите изрично е отбелязано в акта за раждане на жалбоподателя.

По изложените съображения, административният орган незаконосъобразно е отказал издаването на искания документ за самоличност.

Съдът държи да отбележи, че е недопустимо едно лице, което е родено в България, след навършване на възрастта, на която е задължено да поиска издаване на документ за самоличност и въпреки, че е поискало издаването на такъв, години наред да продължава да живее в тази държава без никакъв документ, само защото при създаване на Национална база данни „Население“ е прехвърлен непълен адрес от РЛК, без съобразяване на данните за родителите и обстоятелството, че детето е родено в този дом, съответно това е единствения адрес, който има и не може да посочи друг, съответно, в същото време не може да регистрира този адрес към настоящия момент, тъй като не може да изпълни новите изисквания на ЗГР.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на П. А. И., ЕГН [ЕГН], отказ на Началника на отдел „Български документи за самоличност“ при Столична дирекция на вътрешните работи да издаде документ за самоличност – лична карта по заявление вх. №100858 / 17.12.2019 г., обективиран в писмо с рег. № 513000-13485 / 16.02.2020 г.

ИЗПАЩА преписката за ново произнасяне по заявление вх. №100858 / 17.12.2019 г. при спазване на задължителните указания в мотивите на решението.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховния административен съд на Република България.

Препис то решението да се изпати на страните.

СЪДИЯ: